

1.

Сабята*, която лежеше на леглото на Шузо Фучида, беше най-древната позната от този вид и той обичаше да слуша песента ѝ.

Тачи в стил *шиноги-зукури*, тя беше изкована от великия майстор Иназума. Сега лежеше на леглото на Фучида, стгшувена сред черните копринени чаршафи, поставена в рамка от слънчева светлина. Извивката на задната ѝ част излъчваше грацията на женски гръб. По дължината на острието пробягваха мънички вълни, не по-големи от венчелистчета на детелина, които не потрепваха на повече от сантиметър от острия като бръснач гръб. Когато лежеше толкова близо до нея, Фучида можеше да види зърнестата структура на стоманата ѝ, едва забележимите сребърни линии в нейната *шиноги-джи*, които напомняха за влакнестия строеж на дървесно стъбло, плоската повърхнина между острието и извития гръбнак. Влак премина с трещене по линията Маринучи, достатъчно отдалечен, за да не дразни слуха му, но все пак достатъчно близко, за да заглуши лекия звън, който издаде металът, когато той прокара нокътя на палеца си по острието. През отворения прозорец на спалнята нахлуваше мърморенето на токийския трафик в късния следобед и му отнемаше всякаква възможност да се наслади на песента ѝ.

Той се надигна, като внимаваше да не наруши покоя ѝ, и отиде гол до прозореца, за да го затвори. Отвъд стъклото се

---

* За да се предаде автентичното звучене на творбата, този конкретен меч е определен като „сабя“, там където текстът го налага. – Бел. ред.

простираше безумният лабиринт на Шинджуку, върколак в градска форма, който изчакваше падането на нощта, за да може да се развихри с пълната мощ на лудостта си. Бизнес офиси, натъпкани по три-четири в сграда, обличаха стъклено-стомените си лица с неоновы табели и анимирани светодиодни реклами: зали, претъпкани с автомати *пачинко*, и ресторанти, които предлагаха нудълс, нощни клубове и стриптийз клубове, езикови училища „Нова“ и банкомати „Сумимото“, барове и продавачи на смартфони. А някъде зад всичко това се криеше втора Иназума. Фучида я беше търсил цели петнайсет години и най-накрая бе успял да я открие. Всеки момент можеше да отиде и да я вземе. Един глас, скрит дълбоко в съзнанието му, виеше от нетърпение. Трябваше да я вземе още сега.

С огромно усилие на волята той успя да заглуши гласа. Не разполагаше с достатъчно време, за да утолява нетърпението си. Знаеше накъде води този път. По-добре да затвори прозореца и да притъпи копнежа си по втората сабя.

На тази височина, дващест и два етажа над улицата, духаше хладен вятър и тежкият мирис на влага обещавахе да завали. Фучида плъзна крилото на прозореца и го затвори, наблюдавайки как отражението му танцува по стъклото. При това осветление можеха да се различат само най-тъмните части: дългата черна коса, очите като черни зърна кафе, сенките под гръдните му мускули. Сините, черните и лилавите петна от татуировките му очертаваха хаотичен мрежест десен, който се спускаше до черния триъгълник на пубисното му окосмяване. Той притежаваше и по-тъмни страни, детайли, които не можеха да се видят в прозореца. Прерязани гърла, пребити жени, врагове, погребани в бетонните основи на небостъргачи и обществени училища. Мрачните желаниа и тъмните дела не се отразяваха в стъклото.

Той погледна надолу към татуировките си. Драconi и паяци пъплеха по ръцете му. На гърдите му изпъкваше един огнен Буда, стиснал в ръката си меч и *ваджра**.

---

* Митично оръжие на боговете от ведическия пантеон във формата на жезъл с удебелени краища или с накрайници във вид на боен тризъбец. – Бел. прев.

Драконите и Буда ронеха сълзи, като всяка сълза бележеше по едно убийство. Вече бяха толкова много, че им беше изгубил бройката. Настояваше всяка татуировка да се прави по традиционния метод, благодарен за наказанието, което куките и чуковете нанасяха на плътта му. Заради близостта на втората сабя на Иназума той се нуждаеше от всяка частица от това наказание, за да го възпира да не се втурне и да я сграбчи. Говореше се, че мечовете на Иназума променят курса на историята. Никой не можеше да каже какво ще стори Фучида, когато се сдобие с два от тях.

През всичките години, прекарани в търсене на втората сабя, дори самият Фучида нямаше точна представа как ще я използва. Вътрешният му инстинкт отдавна му бе подсказал, че с двете Иназума той би могъл да издълбае свое място в историята, но едва преди няколко седмици най-накрая бе разбрал по какъв начин. Това не можеше да е нещо друго освен съдба: след продължило петнайсет години търсене – нищо; после, веднага след като бе открил как да остави своя отпечатък върху света, втората сабя внезапно му се бе разкрила. Беше им писано да са заедно. Не можеше да бъде другояче.

Той се плъзна обратно в леглото при своята любима. Красотата ѝ не подлежеше на описание. Ако не се налагаше да търси втората сабя, той би могъл да прекара часове в търсене на подходящо наименование за цветовете ѝ. Сияйната сивота на нейната *шиноги-джи* може днес да се наричаше бронз, но по времето, когато монголите за пръв път са донесли бронзови оръдия на японските брегове, тя вече е била на сто и петдесет години. Бледото сребро на закалката ѝ изобщо нямаше наименование; то можеше да се види само в контурите на облаците, и то единствено когато слънцето ги огрее под правилния ъгъл. Тя като че ли сияеше със своя собствена светлина. В никой сонет досега не са били описвани толкова чисти цветове; никога досега не е била изпята любовна песен за някоя по-красива жена. Мисълта да лежи заедно с две такива красавици бе достатъчна, за да накара сърцето му да забие ускорено.

Той бе започнал да я взема в леглото при себе си още преди години, но не можеше да си спомни колко време беше минало, откакто бяха започнали да спят голи заедно. Но си спомняше добре, че първия път, когато го бе направил, това беше поредният начин да изпита себе си. Острието ѝ бе толкова остро, че ако отпуснеш върху него някаква тъкан, собствената ѝ тежест щеше да е достатъчна, за да я разреже на две. Едно погрешно извъртане в съня му щеше да го забие дълбоко в плътта му. Дори да не го убиеше, едва ли по тялото му щеше да се намери място, където да го пореже, без да повреди татуировките му. А той не се и съмняваше, че тя щеше да го убие, ако ѝ дадеше възможност. Беше убивала мъже и преди, десетки мъже. Дре-вен самурай бе изклал стотици с острието ѝ, но това можеше да се каже за много мечове. Красавицата в леглото на Фучида имаше своя собствена воля, и то воля за смърт. Говореше се, че тя ще убие онзи, който твърди, че я притежава. Говореше се, че никой мъж не може да я покори. Шузо Фучида щеше да е първият, опровергал легендата.

И скоро щеше да изкове своя собствена легенда. Две Ина-зума. Никой досега не беше притежавал едновременно две саби. Дори самият майстор Иназума никога не бе застъпвал две от своите творения; говореше се, че ги е изковавал едно по едно, посвещавайки им се като жрец, отдаден на своя бог. Единственото, което оставаше на Фучида, за да обезсмърти името си, беше да се сдобие и с втората сабя.

А сега тя се намираще толкова близо, че единственото, ко-ето можеше да го възпре, бе да остане в леглото, заслушан в прекрасната си певица. Той я погали по цялата дължина с два пръста и върховете им изтръгнаха пронизващи нотки, плъзгай-ки се по закалката ѝ. Копнежът му по нея бе не по-малък от желанието му да има и другата сабя. Тя беше толкова близо. Жената, която я притежаваше, се намираще едва в другия край на града. Беше полицайка, нетипичен собственик на подобно съкровище, и проследяването на меча до нея се оказа значител-но по-трудно, отколкото си бе представял Фучида. Петнайсет

години – и сега сабята беше на една ръка разстояние. При тази мисъл дишането му се ускори.

Но той нямаше да угоди на виещия глас в съзнанието си. Гласът, който го умоляваше, искаше от него да скочи от леглото, да се облече, да отиде *веднага* да вземе сабята. Фучида го накара да замълчи. Трябваше да бъде наказан за това. Щеше да прекара последната нощ сам със своето острие, една последна нощ със своята изключителна красавица, преди да доведе още една у дома си.

Убийството на полицайката можеше да почака до утре.